

и двѣ пары въ рѣжа,
много читво заце е,
да пиши на ли знай
Иванъ, Стопанъ, Радбе.
Телкези! китви сай. . . .

Момче! ума си съкери;
мажкни и са смирн.
докро съсъ присмѣхъ са излѣчи;
народъ са съ сатира не учи.
отъ този страшенъ занаятъ
кажи че дръго нема да т' остани,
ще си завѣдишь сал' дѣшманни;
да има за какво да та е адъ.
ще каже сѣкй зарад' тек'; той нема ума. —
тоз' присмѣхѣданиъ ли зачес' ?!
на общество-то той е чѣма;
той але и хапи като пѣсъ.
та виж' го какъ са квива!
та чѣй, какъ ни са той присмива!
мажни го татакъ този лихъ;
за да слогви едничакъ стихъ
не гледа той нито каца си,
токо стиха си да подкваси
саждъ ритма, ритма да кълси.
и тоз' да пишешъ, който та гласи,
когото ты почиташъ за прѣтель.
пакъ той ще кжде пѣрвѣй ти прѣдатеа
и не че сал' ще да та прѣдаде,
но ще наднади за да подвлече.